



Ալեքսանդր Ծատուրյան

«Չուխտը» և «Կենտը»

Մարդը տրգեղ, կոշտ ու կոպիտ,
Հոգին՝ դատա՛րկ, շեբը՝ լիք.
Կին է առել ծաղկափրթիթ,
Իբրև ձեռքի խաղալի՛ք...

Արշի՛ն, հաշի՛վ մարդու գլխում,
Ուշ ու միտքը փողի մեջ,
Միրո ծարավ կրնկա սրտում,
Երագներին չըկա՛ վերջ...

Կյանք են անցնում մի հարկի տակ,
Բայց սրտերով խորթ իրար.
Տարբե՛ր ձրգտում, տարբե՛ր ճաշակ,
Կինը կրրա՛կ, մարդը քա՛ր...

Եվ նայելով ես այդ գույգին
Միտք են անում թե մի օր
«Չուխտի» կողքին... «Կենտը» բրսնի...
Ո՞վ է արդյոք մեղավոր...